

drivende købere uden reelt beskyttelsesbehov, og på den anden side vil forslaget kunne føre til, at de mindre erhvervsdrivende på grund af standardaftaler om, at loven ikke skal gælde, ikke vil være beskyttet af loven i de tilfælde, hvor de foretager deres største og mest afgørende investeringer, og hvor de derfor har størst behov for beskyttelse. Da den gældende afbetalingslov ikke indeholder nogen beløbsbegrænsning, vil udvalgets forslag kunne betyde en ikke uvæsentlig svækkelse af de mindre erhvervsdrivendes retsbeskyttelse i forhold til den gældende retstilstand.

På baggrund af det anførte finder justitsministeriet det rigtigst at opretholde den eksisterende retstilstand, hvorefter parterne ved køb med ejendomsforbehold ikke kan fravige lovens beskyttelsesregler til skade for køberen uanset købstørrelse. Det ovenfor nævnte særlige problem vedrørende leasing vil blive løst ved en gennemførelse af forslaget om, at udbetalingskravet ophæves i erhvervsdrivendes køb.

Det er herefter et spørgsmål, om det ved erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold bør være muligt for parterne at aftale, at loven ikke skal anvendes. Justitsministeriet har her overvejet forskellige løsninger. En mulighed ville være at foreslå, at loven også på dette område skulle være ufravigelig. Dette ville selvsagt indebære den videste beskyttelse for mindre erhvervsdrivende købere. De regler i forslaget, der herved ville blive gjort ufravigelige, ville navnlig være § 14 om køberens ret til at betale før forfaldstid, § 15 om hvilke krav, der stilles til køberens misligholdelse, før kreditor kan gøre særligt aftalte misligholdelsesbeføjelser gældende, og § 16 om opgørelse af kreditors tilgodehavende ved bl. a. misligholdelse. Efter justitsministeriets opfattelse bør disse regler næppe være ufravigelige i samtlige erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold, idet der i nogle tilfælde må antages at være et berettiget ønske hos parterne om at fravige lovens ordning på de her nævnte punkter. Det kan f. eks. være tilfældet ved aftaler mellem to ligestillede virksomheder om store køb.

Justitsministeriet har derfor i stedet overvejet, om man på dette område – erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold – skulle gennemføre en afgrænsning mellem store og små erhvervsdrivende efter det kriterium, udvalget har foreslået, dvs. baseret på, om købesummen er over eller under 100.000 kr. De indvendinger, der er anført ovenfor mod dette kriterium, gør sig imidlertid også gældende ved kreditkøb uden ejendomsforbehold. Hertil kommer, at de regler, der i givet fald

ville komme på tale, næppe vil være af så væsentlig betydning for mindre erhvervsdrivende, at de trods disse modhensyn bør gøres ufravigelige.

Justitsministeriet finder det på denne baggrund rigtigst, at parterne i alle erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold får adgang til at aftale, at loven ikke skal gælde for købet. Som tidligere nævnt foreslås det for køb med ejendomsforbehold, at loven ikke skal kunne fraviges til skade for køberen, hvad enten der er tale om forbrugerkøb eller erhvervsdrivendes køb. Denne regulering af aftalefriheden inden for kreditkøb svarer i princippet til den ordning, der er gennemført i Sverige og er foreslået i Norge, jfr. ovenfor pkt. 5.

For så vidt angår erhvervsdrivendes køb til videre salg eller af materialer, der indgår i virksomhedens produktion, er justitsministeriet enig med kreditkøbsudvalget i, at disse ikke bør være omfattet af loven, jfr. lovforslagets § 5, stk. 2.

d) Sælgers oplysningspligt ved køkets indgåelse (forslagets § 8).

1°. Som omtalt foran under pkt. 3 a har kreditkøbsudvalget foreslået, at der både i forbrugerkøb og i andre køb ved køkets indgåelse pålægges sælgeren en oplysningspligt med hensyn til kreditvilkår og kreditomkostninger.

Nogle af høringsinstanserne har udtalt, at det er tvivlsomt, om der er behov for at pålægge sælgere at give disse oplysninger i *erhvervsdrivendes køb*, og at det i *erhvervsdrivendes køb* i praksis ofte kan være vanskeligt at give oplysningerne i kontrakten. Inden for en række erhvervsområder, herunder industrisektoren, er det således helt sædvanligt, at der foretages køb på kredit, uden at der oprettes en af parterne underskrevet købekontrakt, idet der alene foreligger en ordrebekræftelse, følgeseddel og/eller faktura fra sælgeren. Udvalget har været opmærksom på dette problem, men har ment, at det kan løses gennem justitsministerens adgang til at fastsætte, at lovens regler eller nogle af disse ikke skal anvendes på køb af en særlig beskaffenhed (lovforslagets § 5, stk. 3), jfr. betænkningen s. 65.

Spørgsmålet giver anledning til nogen tvivl. På den ene side kan det ikke afvises, at disse oplysninger kan have værdi for en række mindre erhvervsdrivende. På den anden side er der en risiko for, at oplysningspligt i erhvervsdrivendes køb lægger hindringer i vejen for sædvanlige og praktiske fremgangsmåder ved indgåelse af aftaler. Et krav om oplysningspligt i erhvervsdrivendes køb vil formentlig ofte også af køberen blive opfattet som en overflødig formalitet. Hertil kommer, at medens det må